I.W.M.A. PRESS SERVICE
INTERNATIONAL WORKING-MEN'S ASSOCIATION

ADRESSES:
General Secretary of I. W. M. A., John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sweden
Money orders addressed to:
International Working-Men's Association, I.W.M.A., Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sweden

EDITION:
Press Service appears at least once a month and in the following languages: Spanish, French, Swedish, German and English
Articles from Press Service may be repruduced only indicating the origine

Nummer 1 Stockholm den 8 januari 1951

KOLONIALFOLKENS KAMP MOT HUNGER OCH UTPLUNDRING

Kolonialfolkens förhållanden och kamp är dagens högaktuella spörsmål som intresserar en hel värld. De väldiga folkrörelser, i många fall i bolsjevikisk regi, som pågår i kolonialländerna, tenderar att framskapa helt andra förhållanden än de som förut gjort sig gällande bland dessa folk.

Kolonialfolkens frihetskamp mot utsugning och kapitalistisk imperialism, har hela den socialistiska arbetarrörelsens sympatier, som dock samtidigt är bekymrad för att dessa rörelser utnyttjas av bolsjevismen som motdrag till sin världspolitiske motståndare, Amerika. Härigenom förvandlas kolonialfolkens frihetskamp till spelbricka i de maktpolitiska machinationerna till nackdel för kampen som sådan och vad den ytterst syftar till: frihet och ekonomiska förbättringar för massorna.

Kolonialfolken har under århundraden varit utsatta för en fullständigt hämnings- och hänsynslös utplundring av de europeiska staterna och dess imperialistiskt infekterade kapitalism. Den kolonialpolitik som exempelvis England, Frankrike, Holland, Belgien, Portugal och andra länder drivit under gångna år har satt hemska märken efter sig, fläckar som kolonialfolken i dag erinrar sig under den kamp de nu inlett för sina intressen. Parollen: "Bort med de vita djävlarna." är en klar återspegling av den uppfattning som gör sig gällande bland dessa folk som av de vita mest betraktats som utsugningsobjekt.

Den Nordamerikanska kapitalismens imperialistiska politik i Latinamerika bör ej heller glömmas i detta sammanhang. Den var uppburen av samma rofferipolitik som på andra håll,

Levnadsförhållandena, speciellt bland Asiens folk, är icke människovärdiga. Åtskilliga miljoner människor lever på svältgränsen och andra miljoner dukar under i svält och nöd. Det är dessa ohyggliga tillstånd som utgör den egentliga drivkraften till upprorsrörelserna, det är miljoner människor i kamp mot masshungern.

Dessa folk har på många håll blivit ett lätt byte för den bolsjevikiska demagogin, som också ogenerat utnyttjar läget och lovar folken alla fördelar. Ej heller kan förnekas än att på områden där bolsjevikerna erövrat inflytandet, har jorden uppdelats på de jordhungrande bönderna. Storbönderna och jorddrottarna har operorats bort och jordkollektivisering delvis genomförts. Att detta i regel skett på bekostnad av friheten betyder för många icke så mycket, ty dessa länders folk har aldrig varit vana att leva i frihet. De har alltid varit utplundrade och behärskade och om någon diktator ger dem jord så är de nöjda därmed, utan tanke på friheten som de icke vet något om.

En av de största uppgifterna just nu är att inpränta **frihetskänslan** hos dessa folk. Den gör sig visserligen redan nu delvis gällande men tar sig i regel uttryck i nationell frihetssträvan. Efter många års utplundring av människor från andra länder kan man förstå denna nationella självhävdelsevilja, men den är otillräcklig. Lösningen ligger icke däri att man bygger upp egna stater och tillskapar s.k. egna regeringar och accepterar nya herrar, som kanske kommer att vidmakthålla folkens utplundring på nationell grund. Den ekonomiska frigörelsen baserad på en socialistisk grundval måste få bli det väsentliga och den måste även taga sikte på människornas personliga frihet. En frihet under gemensam, socialistisk samverkan för allas väl måste vara riktpunkten.

Motsättningarna, exempelvis i Östasien, står i dag mellan kapitalism och bolsjevism. Det är den internationella kapitalismens energiska försök att bevara sitt herravälde över dessa folk, och därmed skapa förutsättningar för fortsatt utplundring, och bolsjevismen, som säger sig kämpa för folkens frihet och ekonomiska obe-

roende. Skall kampen fortsätta efter dessa linjer är det med till visshet gränsande sannolikhet möjligt att bolsjevikerna kommer att avgå med segern. Vi är på det klara med att detta inte i det långa loppet kommer att medföra folkens befrielse. Ett nytt diktatoriskt system kommer därmed att växa fram, direkt eller steg för steg och folken kommer på nytt att bli slavar under nya förtryckare. Utvecklingen ligger så till att vi måste se sanningen i vitögat. Vi får icke blunda för den verklighet, den situation, som just nu gör sig gällande.

Den politik som västmakterna för i Asien är farlig, ty den jämnar vägen för kommunisternas intressen och deras strävan efter världsherravälde. En del av västmakterna, England och Holland, har visserligen försiktigt nog gett vika för folkens frihetskrav, såsom i Indien och Indonesien, medan exempelvis Frankrike varit olyckligare i sin politik, såsom i Indokina, där för närvarande blodiga strider pågår mellan franska trupper och indokineser. De franska truppstyrkorna är också mycket hårt trängda av de upprörriska.

Vad som i dag är mest utmärkande för västmakternas politik i Asien är att de i sin strävan att bibehålla herraväldet i många fall solidariserar sig med en hel del reaktionära element därstädes och att reaktionära regimer överallt understöds. Detta förhållande har helt naturligt medfört att motståndet mot västmakternas politik ökar i accelerat tempo och i samma mån får kommunisterna kraftigare vind i seglen.

I Indokina har Frankrike allierat sig med Bao Dai, vilken de placerat på tronen i Saigon. Under japanockupationen gjorde han sig känd som samarbetsman med de japanska fascisterna och under de oroliga tider som för närvarande råder i Indokina uppehåller sig Bao Dai långa perioder antingen i Paris eller på franska Rivieran där han utvecklar ett luxuöst latmansliv, alltmedan blodiga strider utkämpas i "hans" land och massor av landets innevånare dukar under av svält. Att denne furstlige lebeman helt saknar folkets förtroende är naturligt, vilket förhållande blivit till god hjälp för hans motspelare om makten Ho Chi Minh. Denne har å sin sida passat på att dela upp jorden och sett till att de fattiga bönderna fått livsunderlag. Han har även avskaffat arrendevagifterna och storgodsägarnas

ockerräntor plågar dem inte nu. Utan tvivel är de drivande krafterna bakom Minh kommunister och säkerligen är detta en av följerna av att Frankrike lierat sig med reaktionära element.

Förenta staternas politik i Östasien är genomgående densamma som Frankrikes i Indokina. Förenta staternas understöd åt den kinesiska reaktionens främste man Chiang Kai-shek är ett belysande exempel därpå. Det är miljarder dollars som Amerika satsat på denne reaktionär och hans diktatoriska politik.

Understödet åt Syngman Rhee i Syd-Korea är ett annat exempel. Denne Rhee har satts i spetsen för en diktatorisk och hänsynslös polisstat. Han är härskare över ett svältande folk som förvägrats sina rättigheter. Detta förhållande får man inte förbise när det gäller att bedöma förhållandena i Korea och den kamp som föres där.

I Japan, vilket land efter kriget skulle demokratiseras, har ockupationsmakten förhindrat socialpolitiken, begränsat fackföreningsrörelsens rörelsefrihet och undertryckt strejkrätten i samarbete med de gamla reaktionärerna och med dessa krafter samarbetar också Mac Arthur, ockupationsmaktens högste chef och krigsherre i Asien, för att söka få med Japan i det amerikanska s.k. försvarssystemet.

Mac Arthur som företrädare för de Förenade Nationernas och västmakternas politik i Fjärran östern är i dagens situation farlig. Detta på grund av hans genomgående reaktionära uppfattning av situationen och hans stora benägenhet till samarbete med alla slags reaktionära krafter - allt för att främja sin politik.

På många håll har även denna fara uppmärksammats. Många kritiska röster har höjts, framförallt i England men också i Förenta staterna. Det är oppositionsröster som krävt att Mac Arthur skall avlägsnas från sin post. De fruktar att hans reaktionära politik spelar segern över i kommunisternas händer. Särskilt har dessa farhågor framförts i de olika ländernas socialistiska press, nu senast i den engelska tidningen Tribune, som avfyrar följande hårda salva mot Mac Arthur och hans reaktionära politik:

> "Det är högst egendomligt att general Mac Arthur trots kritik från hela världen utanför Amerika och en hel del kritik även i hemlandet skall få fortsätta att göra politiska deklara-

tioner och uppföra sig som en oavhängig enmansregering. Det är en förolämpning mot FN att Mac Arthur vilken ogillas av alla de nationer utom USA som har sänt trupper till FN-armén skall få fortsätta som överbefälhavare. Ju längre han stannar desto större kommer oenigheten och skadorna för den fria världens sak att bli.

För Moskva är Mac Arthur, denna symbol för den i Asien hatade västerländska imperialismen, en oerhörd tillgång och för västern är han en belastning som den har svårt att bära".

Den internationella arbetarrörelsen måste uppmärksamma dessa förhållanden, som dels utgör en fara för freden och dels öppnar dörren för bolsjevismens frammarsch. Det vore en stor olycka för dessa folk.

Arbetarrörelsen, framförallt i Västeuropa, måste solidarisera sig med kolonialfolkens kamp mot förtryck och utplundring. De får inte lämna kommunisterna fritt spelrum, utan propagera för en frihetlig socialistisk lösning av svårigheterna. Den revolutionära syndikalistiska världsrörelsen bör gå i spetsen när det gäller att ge stöd åt kolonialfolkens befrielsekamp från det imperialistiska förtrycket.

Denna kamp måste emellertid folken själva föra utan förlitan på något av de stora maktblocken inom världspolitiken.

John ANDERSSON

A R G E N T I N A

(IAA) Som bekant har den traditionsrika anarkistiska tidningen La Protesta i Buenos Aires upphört att legalt utkomma. Tidningen har under många år förföljts av den peronistiska polisen, men sista anledningen till det direkta förbudet var att redaktionen vägrade ansluta sig till den av regeringen påbjudna patriotiska propagandan, som på regeringens order igångsatts i landets alla tidningar och publikationer under det gångna året för att direkt under titeln påminna om Argentinas nationalhjälte och s.k. befriare.

La Protesta har emellertid upprepade gånger lyckats få ut illegala nummer. En ny sådan ligger nu framför oss daterad Buenos Aires november 1950 - och naturligtvis utan uppgift att detta är "befriarens" år.

Tidningens stora förstasidesartikel sysslar ingående med den inrikespolitiska situationen i Peróns land och vänder sig framförallt mot ett nytt lagförslag vars genomförande skulle ge regeringsterrorn hittills oanade former, detta till trots att den redan existerande lagen om "statens säkerhet" gett myndigheterna utomordentliga fullmakter att utplåna alla medborgerliga fri- och rättigheter. Det nya lagförslaget, som redan godkänts av både deputeradekammaren och senaten avser att omöjliggöra "sabotage" och "spionage" samt ger centralregeringen nya obegränsade fullmakter i kampen mot varje sorts opposition, mot vilken godtyckliga undertryckningsåtgärder och vilka medel som helst kan användas och vara "lagliga" om projketet slutligen blir full verklighet.

Det är helt enkelt ett monstruöst projekt, skriver den djärva tidningen, ett osminkat terrorinstrument och ett hot mot hela det argentinska folket. Under den förvändningen att man ska hindra e/ sabotage och spionage samt för att hindra spridandet av s.k. "tendensiösa" meddelanden eller nyheter av "reserverad karaktär", som skulle kunna skada nationens prestige och intressen, eller gynna främmande makter, genom att skaffa dem upplysning om landets ekonomiska situation eller militära verksamhet - kommer regeringen att få obegränsad makt att mitt under fredstid införa ett sannskyldigt krigstillstånd och ställa hela folkets liv under permanent statlig kontroll. Lagförslaget ger t.ex. regeringen rättighet att hindra spridandet av nyheter, som även utan att vara av hemlig natur kan skada statens intressen - detta betyder att regeringen kan förbjuda vad som helst och censurera allting.

Den åttasidigare tidningen innehåller bland mycket annat även några artiklar om den fackliga situationen, som blivit mycket spänd efter sjöfolkets och varvsarbetarnas nederlag. Bägge arbetargrupperna och deras aktioner behandlas i särskilda artiklar. Varvsarbetarna, som tidigare varit organiserade i den oberoende Federación de Obreros en Construcciones Navales, har numera upplösts respektive överförts till den regeringskontrollerade CGT. Den förhoppningen uttalas att varvsarbetarnas sunda krafter säkerligen förr eller senare kommer att övervinna de stora svårigheter som skapats genom polisingripandet och organisationslokalernas stängning. Varvsarbetarfede-

rationens bästa element kommer även i fortsättningen att göra motstånd mot den nya "ordningen" och tidningen tror förvisst att federationen kommer att återfå sin moraliska styrka.

En stor artikel befattar sig med krigsfaran och erinrar om folkens egna fredliga intressen i motsats till alla imperialistiska maktblock. Denna artikel slutar med att slå fast att anarkisterna i fall av världskrig inte skall stå som passiva åskådare, utan kommer att vara beredda att bekämpa kriget och man kommer att överallt organisera smärre enheter för gerillaverksamhet mot "allt och alla utan att fråga någon om lov därtill".

+

ETT VIKTIGT HOLLÄNDSKT UTTALANDE ANGÅENDE DET INTERNATIONELLA LÄGET

(IAA) Förbundet för oberoende driftsorganisationer, OVB, en syndikalismen mycket närstående fackorganisation i Holland, har under december månad 1950 haft sin kongress . Det var den andra i ordningen och hölls denna gång i Rotterdam. Kongressen blev vad vi föreställde oss att den skulle vara, skriver Nieuwe Strijd (Nya kampen). Två gånger så många organisationer var representerade nu jämfört med organisationens första kongress.

116 delegater från 20 olika platser i landet deltog i kongressens rådplägningar. Många hälsningsskrivelser anlände och dessutom var den belgiske kamraten Convents närvarande som representant för Oberoende syndikatet i Belgien.

Till ordförande för organisationen utsågs W. Smid i Rotterdam, kassör och redaktör för tidningen A.v.d. Berg också i Rotterdam.

Angående det internationella läget antog kongressen följande uttalande:

OVB:s kongress, som den 9 och 10 december 1950 i Rotterdam tagit ställning till den nationella och internationella situationen, med särskilt hänsynstagande till arbetarklassens problem fastslår:

att de militära utgifternas våldsamma ökning på grund av krigsförberedelserna och krigstillståndet mellan å ena sidan Amerika och med detta samverkande makterna och å andra sidan Ryssland och de under dess inflytande stående länderna, inte bara leder till kommande

massmord och en omfattande ekonomisk katastrof, utan har redan nu den gräns överskridits som arbetarklassen förmår att uthärda;

att jordbrukets och industrins inriktning på krigsförberedelser måste leda till inskränkning av produktionen för konsumtionsändamål, vilket kommer att resultera i ytterligare inskränkningar av arbetarklassens levnadsstandard;

att FN tydligen numera blivit ett instrument för den amerikanska kapitalismen med uppgift att upprätthålla de av denna kapitalism påtänkta metoder för världens undertryckande och uppdelning;

att varje illusion om FN:s fredsroll såsom den också propagerats av Kreml, endast tjänar det ändamålet att lura arbetarklassen och kolonialfolken;

att de två av Amerika respektive Ryssland ledda maktblocken söker utnyttja sin övervikt med hjälp av de i deras inflytelsesfärer befintliga länderna och att de genom ledarna för folkrörelserna i dessa länder söker suggerera mänskligheten att det inte finns plats för någon annan umgängesform och ideologi än deras, den amerikanska s.k. demokratiska ideologin och den ryska kommunistiska; att de två maktblocken faktiskt är fiender till varandra och att frågan efter kapitalistiska riktlinjer endast kan göras upp med vapen till den enes eller den andres förmån, och att därvidlag och med säkerhet samhället skulle störta direkt i barbari.

Kongressen är vidare övertygad därom

att det gent emot den internationella kapitalismen och den ryska byråkratin endast kan ställas den makt som representeras av de kämpande koloniala folken, arbetarklassen och alla andra utsugna, som måste vända sig både mot kapitalismens triumf och den ryska byråkratins maktutvidgning samt mot socialismens urartning;

Kongressen fastslår a t t stora arbetargrupper hotas bli offer för den amerikanska imperialismens och den ryska byråkratins propaganda varigenom de ledes till slaveri och kommer att störtas i blodiga krig;

Kongressen uppmanar arbetarna att kämpa för ett samhälle där freden, friheten och rättvisan blir verklighet, att kämpa mot kriget och varje form av herravälde, att kämpa för arbetarklassens effektiva bestämmanderätt på arbetsplatsen och i hela samhället;

den uppmanar alla att arbeta för arbetarklassens enhet och för OVB samt de krav som formulerats i dess program;

på alla arbetsplatser måste aktionsgrupper för propagandan bland arbetarna bildas, och där det är möjligt skall driftorganisationer upprättas som kämpar på grundval av både lokal och landsomfattande samverkan;

och med utgångspunkt från dessa tankar uttalar kongressen sin fullständiga solidaritet med de kämpande kolonialfolken och massornas strid mot varje form av herravälde.

OVB kommer också att göra försök att på dessa grundvalar uppnå aktionsenhet med andra grupper.

+

ROUSSETPROCESSEN I PARIS

(IAA) Den s.k. Roussetprocessen i Paris har väckt internationellt uppseende. Ur tidningar, utgivna i Frankrike, vill vi här nedan återge några brottstycken av den behandling av frågan som förekommit för att därmed söka belysa dess aspekter.

"Solidaridad Obrera" Paris den 16 december:

Parisprocessen om Rysslands koncentrationsläger har tillkommit såsom ett ärekränkningsmål mot den kommunistiska tidskriften Lettres Françaises, vars utgivare angripit författaren Rousset på grund av hans kampanj mot koncentrationslägersystemet i hela världen. De vittnen Rousset låtit kalla var nästan uteslutande människor som under många år suttit i det stalinistiska Rysslands tvångsarbetsläger.

Svarandeparten, de kommunistiska redaktörerna Pierre Daix och Claude Morgan försökte under processens gång göra allt som var möjligt för att störa en objektiv undersökning och misstänkliggjorde vittnena. Dessutom försökte de begagna tillfället för den mest klumpiga partipropaganda. Således läste Daix upp hela 1936 års ryska författning, enligt honom världens "mest progressiva", men publiken kunde icke undertrycka sitt skratt när han läste upp paragraferna om pressfrihet, sjutimmarsdagen, alla medborgares likställdhet etc.

När österrikaren Weissmann framträdde som vittne för Rousset och berättade om sina upplevelser i ryska läger och fängelser, ställde försvararna till med en skandal genom att protestera emot att "en boche" (Tyskdjävel) fick framföra anklagelser"mot fran-

ska motståndsrörelsen", som man uttryckte sig. I själva verket är Weissmann, såsom ordföranden påpekade, en jude, vars far, hustru och bror mördats i tyska koncentrationsläger, och som själv varit aktiv kommunist. När han internerades i Ryssland inledde många utländska kommunistiskt inställda vänner till honom en solidaritetskampanj för honom, bland dem också professor Joliot-Curie. Enligt Weismann lever i ryska koncentrationsläger 10 miljoner människor. Till slut framhöll vittnet att det, medan han ännu var kommunist, hette "Proletärer i alla länder, förenen eder". Under den tiden lyssnade man med samma respekt på den som talade tyska som på dem som råkade tala något annat språk vore det också senegalesiska. Vår tids stalinistiska "Rasister", som under processen uppträtt mot honom och kallat honom "Boche" ansåg Weissmann har inte längre någon rätt att kalla sig kommunister.

Solidaridad Obrera kommenterar processen med följande ord:

Visserligen avslöjar denna process för oss ingenting nytt, inte heller har detta skett under Kravtjenkoprocessen. Men vi måste med största uppmärksamhet följa alla dessa processer, inte för att fira någon persons, t.ex. Roussets personliga seger, utan för att få nya bekräftelser på de sanningar som anarkisterna redan upptäckt med anledning av Kronstadt-massmördandet, de sanningar som uttalats av Maximoff och Vollin, och den sanning som framkommit i Karaganda, i hungerstoppen som genom Solidaridad Obrera avslöjats såsom massgrav för antifascistiska spanska matroser och piloter.

Tidningen "La Batalla" omtalar att ett av de kommunistiska vittnen som tillfrågats varför han under alla förhållanden ursäktade den ryska regimens skändligheter hade förklarat: "Ryssland är min mor. Och om ni säger mig att min mor är en förbryterska, så kommer jag att svara att hon inte kan vara det därför att hon är min mor".

Solidaridad Obrera den 23 december:

Som vittne i Roussetprocessen framträdde också en representant för Federación Española de Deportados e Internados Políticos, FEDIP, José Ester, som dessutom tillhör den av Rousset bildade undersökningskommittén för världens koncentrationsläger. Han förklarade att han framförallt ämnade hänvisa till den kampanj hans organisation år 1947 inlett mot interneringen av ett större antal spanska antifascister i Karaganda. Rousset, förklarade han, talar icke osanning när

han påstår att en rysk medborgare utan dom och rannsakan kan inspärras under hur många år som helst i arbetsläger endast därför att hemliga polisen och kommunistiska partiet så önskar. Ester gav en mängd detaljer om de internerade spanjorernas öden i sovjetparadiset. En fransk kommunistisk advokat betecknade Ester som Francoagent, men Esters enda svar var: "Ni är en idiot."

Bland övriga vittnen märktes f.d. interner i ryska koncentrationsläger representerande alla möjliga nationer, även ryssar. Dessutom författare till berömda böcker om ryska läger som t.ex. Margerete Buber-Neumann, Elinor Lipper m.fl. En sensation blev det när Valentín González uppträdde som vittne, den som kommunisterna själva lancerade som "Folkhjälte" under det spanska inbördeskrigets dagar under propagandabeteckningen "El Campesino" (Lantmannen). Han förklarade att han av hela sitt hjärta ångrade att han under inbördeskriget hade arbetat för kommunistiska partiets herravälde i Spanien. Kontakten med det verkliga Sovjetryssland, fortsatte han, var mitt livs största besvikelse, ja, mitt livs största nederlag. Vad man kallar för kommunism är i grund och botten ingenting annat än fascism, ja, det allra skändligaste av alla fascistiska system - under röd flagg."

När en kommunistisk advokat förebrådde El Campesino att han icke deltog i Rysslands försvar under kriget svarade denne att han redan år 1941, såsom tvångsarbetare under skarpaste polisbevakning, arbetat i Moskvas underjordiska järnvägs tjänst. En kommunistisk advokat frågade slutligen El Campesino vad han tyckte om de villkor under vilka spanska republikaner (kommunister) f.n. satt internerade på ön Korsika. Valentín svarade: Jag vet icke under vilka betingelser dessa män lever på ön Korsika, men ifall att de någon gång skulle vilja höra min åsikt så skulle jag säga dem: Försök att hålla ut så långt det går, och sök inte tillstånd att resa till Ryssland, ty där kommer ni med absolut säkerhet att hamna i Karagandalägret (där för övrigt El Campesino själv suttit internerad). Personligen skulle jag föredra tio års fängelse i Frankrike för fem års frihet i Moskva.

+

TRE SYNDIKALISTER MÖRDADE I ANDALUSIEN

(IAA) För några månader sedan meddelade vi, med ledning av detaljerade uppgifter i den spanska syndikalistiska emigrantpressen,

att den mycket kände andalusiske syndikalisten Bernabé Lopez Calle, som under flera år varit verksam som ledare för en militärt organiserad motståndsgrupp, stupat i öppen strid mot den frankistiska polisen. Detta hände den 31 december 1949 i Medina Sidonia (Cadiz). Tillsammans med honom stupade ett stort antal av hans män. Hans son, som tillhört samma motståndsgrupp, lyckades emellertid bryta järnringen och undkom.

España Libre meddelar att även López Calles son, som var 25 år gammal, nu förlorat livet. Han och två andra andalusiska militanter, vars namn tidningen hittills inte erfarit, överföllls i närheten av Zahara av civilgardister och mördades, utan att ha fått tillfälle att försvara sig.

+

P A R A G U A Y

(IAA) I Brasilien utkommer en frihetlig tidning under namnet A Plebe (Folket), som i ett av sina senaste nummer bl.a. rapporterar om ett försök med frihetlig-socialistisk gemenskap som för när varande pågår i Paraguay. Där finns en frihetlig-socialistisk koloni av män och kvinnor tillhörande olika folk och raser som närmast skulle kunna betraktas såsom anhängare till Tolstoj. Den omfattar 600 människor fördelade på tre byar på Paraguays högslätt. I denna koloni råder en absolut frihetlig kommunism, både jorden och arbetsmedlen samt den gemensamma produktionens avkastning är hela gemenskapens egendom. Kolonin, berättar A Plebe, grundades under trettiotalet av antinazistiska tyskar, men sedan dess har många andra personer tillhörande andra folkstammar anslutit sig till kolonisternas krets. Kolonin heter Primavera, Våren, och enligt A Plebe finns flera liknande i Paraguay, bland dem Campo Grande-kolonin vars medlemmar bland annat är esperantister.

+

KRIGSPROPAGANDA I FRANCO-SPANIEN

(IAA) Om Francospaniens propaganda just nu och madridregeringens utnyttjande av den internationella spänningen, publicerar Solidaridad Obrera, Paris i ett av de senaste numren en intressant artikel där det bland annat heter:

I Spanien har krigspropagandan högkonjunktur. Tidningarna

ägnar största delen av spaltutrymmet åt den internationella spänning som skapats genom kinestruppernas uppträdande i Korea och de spanska kommentarerna är inte enbart tendensiösa utan obeskrivligt våldsamma. De hetsar mot England och Frankrike, vilka två länder anklagas som förrädare därför att de icke önskar inta en viss försonande eller medlande hållning i Fjärran Österns konflikter.

Hela denna propaganda blandas upp med reklam för Francos armé och man uppstämmer lovsånger till Amerika. Man framhåller de spanska truppernas kampduglighet och påpekar de övriga västalliе-rades oförmåga, som om man hade glömt hur hela den så pampigt upprе-klamerade Blå divisionen misslyckades och endast framkallade löje...

Franco lovordar emellertid amerikanerna och nedsätter eu-ropeerna, framförallt engelsmännen och fransmännen därför att dessa rest många invändningar mot den spanska armèns inlemmande i det at-lantiska systemet. Man förstår Francos intressen; desto mindre för-ståelse kan man uppbringa för dem/som protegerar honom. Ty om Franco verkli-gen har utsikt att förlänga den egna regimens liv genom att ansluta sig till Atlantpakten, så kommer de som godtar en sådan anslutning varken i nuet eller i framtiden att få några fördelar av denna alli-erade, skriver tidningen. Francos propaganda är ytterst livlig, men dem finner inte det eko som regimen så brinnande önskat sig. Tvärtom, alla värdiga spanjorer avvisar den, alla uttalar sig emot den i den mån detta är möjligt. Och alla, från höger och vänster, förklarar att de inte tänker marschera med Franco, utan endast mot honom, slutar Solidaridad Obrera.

+

PÅ KNÄ FÖR FRANCO

(IAA) På de Förenade Nationernas femte generalförsamling beslöts återkalla den rekommendation den utfärdat 1946 om tillbaka-dragande av ambassadörer och ministrar från Spaniens huvudstad. Gene-ralförsamlingen återkallade likaledes rekommendationen om avskärande av Spanien från medlemskap i internationella organ upprättade av el-ler i förbindelse med FN.

En del länders regeringar har redan följt detta beslut bland andra arbetarregeringarna i Sverge och Norge. De var för övrigt bland de första som i detta sammanhang föll på knä för bödelssystemet i Spanien. Reflektionerna gör sig själva.

FRANCO-SPANIEN I UNESCO

(IAA) Den syndikalistiska spanska emigrantpressen redogör för Franco-Spaniens första framträdande på en konferens ordnad av en av FN:s biorganisationer, där Spanien för nävarande är medlem. Det rör sig om Internationella universitetskonferensen, som i december månad hölls i Nizza, Frankrike, sammankallad av UNESCO, FN:s kulturorganisation.

Till denna konferens inbjöds även de spanska universiteten och de representerades av en manstark delegation under ledning av Antonio Tovar, professor i Salamanca. Denne herre var en gång i tiden Francos tolk vid dennes sammanträffande med Hitler och Ribbentrop under Suñers diskussioner med den senare.

På konferensen höll rektorn för ett/universitetet i Mexico ett tal som formade sig till en hyllning för alla professorer som emigrerat ur diktaturländerna: Spanien, Argentina och länderna öster om järnridån. Såsom symbolisk representant för dessa lärda nämndes i anförandet Julio Besteiro, den spanske filosofen och socialdemokraten som dött i ett frankistiskt fängelse.

Professor Tovar begärde ordet för att framföra en häftig protest, men ordföranden, rektorn för Sorbonne i Paris, avbröt honom och förbjöd honom fortsätta med talet, och påpekade att den mexikanske delegaten var fullt berättigad till sitt anförande, som till innehållet uttryckt alla andra delegaters känslor och övertygelser.

Som representant för själva UNESCO närvar för övrigt på konferensen f.d. rektorn för Barcelonauniversitetet, Bosch y Gimpera, som är en känd antifrankist. Den falangiske författaren Jiménez Caballero, som med ett telegrafiskt mandat från spanska undervisningsministeriet ämnade deltaga i konferensen, avvisades enhälligt därför att han inte represnterade något universitet. Man kan knappast påstå att Franco haft någon framgång eller skördat några lagrar på sitt första framträdande inom FN.

+

I T A L I E N

(IAA) I ett cirkulär som utsänts av Unione Sindacale Italiana - USI - meddelas att sekretariatet består av kamraterna Libero, Ragoni och Dettori. Det framhålles att varje lokalorganisation har

rätt att utnämna en medlem till nationalkommittén. Detta är nödvändigt framförallt för USI:s juridiska erkännande samt också för att arbetet ordentligt skall komma i gång. Det påpekas att organisationens juridiska erkännande kommer att kosta pengar och att den saken måste ordnas.

Sekretariatet har för avsikt att ge ut en bulletin där statuterna skall införas samt även organisationens uppfattning återges.

Tidningen Guerra di Classe kommer fortsättningsvis ut med kamrat Margarita som redaktör och kamrat Dettori som administratör. Därmed kommer det att bli organet för propagandan.

Sekretariatet uttrycker också sitt tack till kamraterna i Carrara som hjälpte till att kongressen kunde avhållas samt även till IAA:s sekretariat som alltid har bidragit att understödja strävanden för USI:s pånyttfödelse.

+

TEXTILARBETARNA I LANCASHIRE VÄGRAR ATT ARBETA ÖVERTID

(IAA) Syndikalistiska Arbetarfederationen i England - SWF - fortsätter sitt arbete med största energi om ock under ökade svårigheter. "Krigets skugga deprimerar alla" säger kamraterna, och därför håller arbetarna sig ganska passiva på det fackliga området. Men alldeles lamslaget är det icke. Det förekommer aktioner, i sina stycken också framgångsrika. Federationen berättar här om en lyckad framstöt.

Företagarna inom textilindustrin i Lancashire - där vi har en del aktiva kamrater - tillkännagav nyligen att arbetstiden i fabrikerna skulle förlängas. När detta blev känt i "Wellington Mills", en fabrik i Ashton-under-Line, sammankallande en kvinnlig medlem ett möte med alla de arbetare som tillhör hennes skift. Hon uppmanade sina kamrater att opponera mot den planerade utökningen av arbetstiden, något som för övrigt SWF och dess medlemmar diskuterat och därefter beslutat att intaga en fast hållning mot utökning av arbetstiden.

Hon fick alla arbetare utom två med sig på sin linje. Till de två frondörerna lämnades då den förklaringen, att ifall de kom att arbeta över den av arbetarna godkända arbetstiden, så skulle de bojkottas av alla de andra arbetarna, som i ty varande fall skulle avskärma dem från allt samarbete. Mötet valde förhandlare.

Därpå upprepade vår kamrat samma procedur med det andra skiftet och kunde inregistrera samma positiva resultat. Även de valde förhandlare och delegaterna för de båda skiftlagen inledde omedelbart förhandlingar med direktionen och framförde strax att arbetarna vägrade gå med på övertidsarbete. Diskussionerna slöt emellertid utan resultat denna första omgång.

Då ställde sig tre kamrater i spetsen för ett nytt initiativ: Ett massmöte ordnades och där antogs ett förslag att alla arbetare, ifall man från arbetsgivarehåll vidhöll kravet om utökning av arbetstiden, skulle lämna in sina "notices" d.v.s. man skulle helt enkelt lägga av. En förklaring där detta klart utsades och var undertecknad av alla arbetare, överlämnades till arbetsledningen. Mot denna kompakta motståndsvilja från arbetarna och deras resoluta uppträdande måste arbetsledningen ge vika. Övertidsordern återkallades ögonblickligen, och arbetarna vann en fullständig seger. Visst klagade direktören över att den fabrik där vår kvinnliga medlem arbetar förvandlats till ett oroscentrum för hela textildistriktet, varifrån oro sprids till andra fabriker, men han får väl trösta sig med att han icke den här gången fick göra orätt mot arbetarna bara för att han och några till skulle få större profit.

Federationen tillägger att arbetarna i andra fabriker i Lancashire mycket riktigt protesterar mot utökningen av arbetstiden. Det har nämligen blivit allmänt känt att textilarbetarna i Wellington Mills, som är huvudfabriken inom den mäktiga GPA-koncernen, vägrar arbeta övertid.

++++++++++

++

++++++++++

ADRESSES:
Sekrétaire Général John Andersson, Box 415
STOCKHOLM 1, Suède

ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

Nummer 2

Stockholm den 5 februari 1951

DIREKT AKTION AV VÄSTTYSKLANDS ARBETARE

Från Tyskland meddelades vid senaste månadsskiftet att ett lagförslag framlagts i Västtyskland, som ger arbetarrörelsen rätt att deltaga i ledningen av kolgruvorna och stålindustrin. Det framhålles att detta lagförslag är ett resultat av den överenskommelse som nåtts mellan fackföreningsrepresentanter och industriföretagarna. Det stickes heller inte under stol med att resultatet uppnåtts sedan 800.000 arbetare hotat gå i strejk om de icke tillerkändes medbestämmanderätt över gruvor och stålverk. Enligt överenskommelsen får fackföreningen utse fem ledamöter i direktionen för varje kol- och stålföretag. Arbetsgivarna utser även ledes fem ledamöter och dessa tillsammans utser den elfte.

Vidden av denna överenskommelse, och vilken betydelse densamma kommer att få för den tyska arbetarklassen, är naturligtvis på sakens nuvarande ståndpunkt svår att bedöma, detta så mycket mer som vi ännu saknar direkta rapporter därom från våra syndikalistiska kamrater i Tyskland. Klart är dock att detta framsteg gjorts med hjälp av den direkta aktionen från de fackliga organisationernas sida. Det har varit denna direkta aktion som utgjort den avgörande kraften i detta sammanhang.

Konflikthotet från arbetarnas sida och det mål som uppsattes för kampen är en följd av den omsvängning som under senare tid ägt rum inom den tyska fackföreningsrörelsen. Den fackliga centralorganisationen i Västtyskland förklarade för en tid sedan att den var

redo att med alla till buds stående fackliga medel söka genomföra en förändring av det tyska näringslivet. En del beslut och uttalanden har gjorts inom en hel del fackliga organisationer i Västtyskland som gått i samma riktning, att det gäller att genom facklig kamp söka hävda och förverkliga sina socialpolitiska och ekonomiska intressen.

Strejkhotet från de 800,000 kol- och stålarbetarna, och det resultat som uppnåddes, var en första etapp i denna utomparlamentariska aktion. Intressant blir att se fortsättningen. Det är att hoppas att målsättningen blir klart antikapitalistisk.

John Andersson

FINLANDS FACKORGANISATIONER SLITS SÖNDER AV POLITIKERNA

(IAA) Finska Sjömansunionens tidning MERIMIES konstaterar i sitt senaste nummer att arbetarnas ställning i Finland har kraftigt försämrats. Tidningen skriver att efter vapenstilleståndets undertecknande (1944) gick arbetarna från seger till seger och förbättrade både sin ekonomiska och politiska ställning till den grad, att Finland från ett efterblivet land förvandlades till ett av de mest framskridna. Arbetarna fick en ställning, som nästan kunde kallas bestämmande. Inga avgöranden kunde ske utan arbetarnas medverkan, ännu mindre mot deras vilja.

Hela denna positiva utveckling baserade sig i huvudsak och på ett avgörande sätt på arbetarorganisationernas starka tillväxt. De fackligt organiserades antal steg ju till över 350,000, mångdubbelt mer än förr. Då de organiserade arbetarna dessutom var eniga utåt och man försökte utplåna meningsskiljaktigheterna inom organisationerna, representerade fackföreningsrörelsen en makt, som inte kunde förbises. Finlands Fackföreningars Centralförbund (FFC) kallades allmänt en stat i staten. Här har vi en avgörande faktor i de gångna årens utveckling.

MERIMIES framhåller vidare att i samband med valrörelsen 1948 söndrades arbetarnas eniga front genom de politiska stridigheterna samt tillägger att de alltmer tillspetsade politiska grälen snart även trängde in i fackföreningsrörelsen och man försökte göra politik inom de fackliga organisationerna.

Då de fackliga organisationerna inte kan driva en enda

grupps politiska intressen utan att träda en annan grupp av organisationens medlemmar med en annan politisk uppfattning för när, söndrar varje försök till partipolitiserande den fackliga fronten. Så har det nu gått inom Finlands fackföreningsrörelse. Cirka 100.000 arbetare har lämnat de fackliga organisationerna, trötta på de inbördes grälen. Detta har i betänklig grad försvagat hela fackföreningsrörelsen. Arbetsgivarna har åter rest på sig och börjat pressa ned arbetarnas förhållanden.

Staten och regeringen har även för sin del rest kampen mot arbetarna, framhåller tidningen samt konstaterar att höjdpunkten i detta avseende var regeringens beslut under november månad 1950 att förbjuda löneförhöjningar medan priserna på många områden fritt däremot fick stiga. Direkt fräck var den punkt i regeringens beslut, där kollektivavtalens indexbestämmelser, enligt vilka lönerna skulle stiga i samma grad som det officiella levnadskostnadsindex, förklarades upphävda.

Ingen regering efter år 1944 skulle ha vågat göra något sådant. Inte heller den nuvarande, storgodsägarnas, prästernas och bankirernas regering skulle ha vågat göra det, om inte arbetarna vore så absolut handfallna som de nu förefaller vara. Om man i FFC åtminstone något litet skulle lära sig inse hur farligt läget är, skulle de politiska grälen överföras till partierna och de organisatoriska krafterna skulle förenas för att avvärja den gemensamma faran. Men nu har FFC nöjt sig med att endast framföra en protest. Det bara skrattar motståndarna åt. De tror att FFC är svagare än vad den i verkligheten är. En generalstrejk riktad mot regeringens hänsynslösa åtgärder hade varit det riktiga, och i den skulle säkerligen alla arbetare ha deltagit och glömt sina inbördes tvister. Man hade då med en snabb motåtgärd slagit tillbaka kapitalisternas angrepp och berövat den uppstigande reaktionen en del av dess självtillit.

Tidningen förklarar vidare att bestämmelserna angående indextilläggen vågade regeringen inte bortta beträffande sjömännen. Orsaken därtill var att Sjömansunionen i bestämda ordalag förklarade för regeringen att all sjöfart avstannar i samma stund som man försöker hindra sjömännen att få ut sin indexförhöjning. Regeringen vet, att sjömännens front är enig och orubblig, eftersom man i Unionen inte

grälar om politiken. Därför beaktar man Unionen. Och i början av december fick man till stånd en 5 % indexförhöjning av lönerna.

Slutligen riktar tidningen en maning till den finska sjömansunionens medlemmar i följande ord:

"Kamrater på fartygen! Tag er i akt för folk i land! Från det hållet vill man kanske införa grälet även bland sjömännen. Säg dem några förnuftiga ord om enighetens betydelse och kör dem sedan i land. Man kan klandra havets folk både för det ena och det andra. Men nödvändigheten av enighet inser vi och kan även bevara den. Därför kan man inte heller slå oss tillbaka.

+

Norrmännens tidning Solidaritet utkommer ånyo

(IAA) Den norska syndikalistiska organisationen (NSF) har ånyo börjat utge sin tidning SOLIDARITET. Under en kort period har den legat nere på grund av ekonomiska skäl. Tidningen skall nu bli organ även för den danska syndikalistiska federationen och den kommer att se till att den blir spridd även i Danmark.

+

DEN ARGENTINSKA DIKTATUREN ANKLAGAS

(IAA) Från varvsarbetarnas federation i Argentina - FOCN - har IAA:s sekretariat fått en längre redogörelse över förhållandena i Peróns fascistiska Argentina, som härmed vidarebefordras till all världen.

Det är särskilt händelserna kring den nu internationellt kända sjömansstrejken som gick av stapeln i slutet av förlidet år. FOCN vädjar till IAA att ge redogörelsen den största möjliga spridning, vilket vi härmed bidrar till. Man framhåller i sin redogörelse:

Utan tvivel går det förtryck som råder i dag tillbaka till den 6 september 1930. Sedan detta datum har arbetarklassen och alla frihetsälskande människor genomlidit en utvecklingsprocess som medfört gradvisa inskränkningar av friheten samt ett förstörande av alla grundläggande rättigheter. Före det nämnda datum var alla fackliga, politiska och kulturella organisationer i full verksamhet och försvarade sina sociala landvinningar. Överallt fanns vissa utvecklingsmöjligheter. Folket kämpade på sitt sätt mot vidriga omständigheter. Strider och erövringar förekom under kampen för de mänskliga rättig-

heterna och på sådana områden som de moraliska, intellektuella och estetiska.

Allt detta upphörde i ett anda slag f.o.m. den 4 juni 1943. Då uppkom den fackliga korporativismen som grundval för ett nytt socialsystem. Man började då slunga ut paroller om "social rättvisa", "arbetarnas rättigheter","mindre rika - mindre fattiga", "storgodsens avskaffande","vinstdelägande","alla rikedomars nationaliserande" etc., vilket upprepades i oändlighet i den officiella propagandan som helt stod under kontroll av de nya herrarna, som inte tillät minsta kritiska invändning mot alla dessa lögner, falska påståenden som dygnet runt spriddes av regimens folk. Landets sunda och anständiga krafter sattes helt ur spel. Den öppna folkopinionen likviderades såväl teoretiskt som praktiskt. Man lämnade ingenting i fred: Handeln och bankväsendet, professorer och studerande, politik, teknik, skolor, bordeller och spelhålor - allt på gott och ont invaderades av regeringen. Så kommer det sig att i dag finns endast ett parti kvar, nämligen det peronistiska, och en enda facklig central - CGT.

Alltsedan 4 juni 1943 har många polisaktioner förekommit mot våra organisationer och dess instanser. Vid många olika tillfällen har arbetare och militanter häktats utan några som helst skäl som en civilisation skulle godtaga. Man försökte insmuggla peronistiska hejdukar inom våra organisationer, men slikt folk blev snabbt avlägsnade trots de gick till våldsamt motstånd och lade in all den fräckhet som är kännetecknande för den sortens avskum.

Vår organisation höll sig troget kvar i sin politiskt oberoende ställning och vidmakthöll sina historiska traditioner. På så sätt räddades också medlemsbeståndet och vi kunde t.o.m. genomföra framgångsrika strider mot arbetsköparna utan att någon gång böja oss för yttre inblandning.

Med utpräglat sinne för solidaritet var vår organisation alltid den förste att, när det gällde, försvara andra rörelser både materiellt och moraliskt när de gick ut på ekonomiska förbättringar eller frihetens sak. Sålunda lämnade vi vårt stöd till typograferna, hamnarbetarna och sjöfolkets strejker, och internationellt har vi alltid utan nationella förbehåll anslutit oss till kämpande arbetare på andra sidan gränserna - såsom t.ex. när det gällde varvsarbetarna i

Uruguay, konflikterna med firmorna Metalúrgica, Diques Flotantes, Regusi y Voulimot, eller vår broderorganisations fångar - ett arbete som alltid förbjöds av den argentinska perónregimen, som sökte hindra sådan verksamhet till arbetarnas förmån.

Vår kulturinstitution "Ateneo" blev slutligen också tvingad inställa sin verksamhet på grund av regimens brutala "fackliga" politik.

Samtidigt med att regimen stänge/ vår federations lokal, bommade den också igen en mängd andras. Vår situation skulle kanske inte ha försämrats som skett såvitt vi icke solidariserat oss med den sjöfolksstrejk som fördes under CGGMA:s ledning, en strejk som ni redan är informerade om. Troget konsekventa enligt våra gamla traditioner vacklade vi icke ett ögonblick den gången och vi förstod från första stund denna strejks oerhörda betydelse: den 25 maj 1950 lade hela vår federation ner arbetet i alla verkstäder och på alla varv. Men våra fiender förberedde sin hämnd och anfallet lät icke vänta på sig.

I San Fernando och La Plata i Buenos Aires-provinsen förekom under flera månader strider och våldshandlingar. Arbetare häktades, organisationslokaler stängdes, t.o.m. privata bostäder ödelades. Resultatet blev att organisationerna på dessa platser nästan i grund förstördes. De flesta lokalerna stängdes, många militanter tvangs lämna hemorterna. I dessa fruktansvärda övergrepp deltog både "fackliga polisen", hamnstyrelsen, de politiska myndigheterna samt arbetsköparna i samarbete med den s.k. fackliga organisationen CGT.

I La Plata misslyckades dock manövrerna. Vår organisation har där städes upprätthållit sin verksamhet trots att den måste verka illegalt.

I samband med CGGMA:s sjöfolkskonflikt inställde vi oss på att bli de sista när det en gång skulle gälla att återgå till arbetet. På det sättet ville vi dels sätta råg i ryggen på de stridande och dels därför att vi ansåg att deras läge var svårare än vårt. När vi emellertid till slut ämnade återgå och upptaga arbetet på nytt igångsatte arbetsköparna lonkout stödd av alla företagare och naturligtvis perónregimen med alla dess svansviftare. Med hjälp av folk som var fullständigt främmande för yrket bröt CGT in på våra arbetsplatser. De formligen invaderade arbetsplatserna, understödda och skyddade av den fascistiska polismakten. Ej underligt att en del mindre starka element

bland vårt folk bröt samman och underkastade sig. Man förklarade för dem att om de icke återgick till arbetet skulle de aldrig mer få arbete och att de dessutom skulle häktas och förpassas inom lås och bom. De tvangs dessutom att ansluta sig till CGT.

Under sjöfolksstrejken häktades en mångfald av våra kamrater. De inspärrades för "vapenmissbruk", "fylleri" eller"skandal på öppen gata". Naturligtvis förekom varken det ena eller det andra av det man lade dem till last. Alla häktades i Federación Obrera Marítimas lokaler, eller i dess närhet...

Även andra organisationer som icke böjer sig för den peronistiska diktaturen förföljas på liknande sätt. Så har exempelvis FORA:s syndikat haft sina lokaler stängda av polisen både länge och väl och deras sekreterare har straffats med fängelse för att ha bedrivit fredspropaganda. De har blivit offer för lagen "om statens säkerhet".

Just nu är en järnvägsmannastrejk i gång, vars omfattning endast kan jämföras med strejkerna 1912 och 1917. Alla lokaler har stängts för järnvägsarbetaresyndikaten och tusentals arbetare har anhållits. Men nu lyser den "sociala rättvisan" med sin frånvaro. Och ändå tillhör dessa stridande den rättrogna CGT. Förutom ekonomiska förbättringar kräver järnvägsmännen att flera personer, som av dem betraktas som förrädare, skall uteslutas ur CGT-federationens ledning. Man får också påpeka att denna fackförening bildade en av grundvalarna för Peróns regim. Nu måste de dyrt betala för sina illusioner...

Vi vill uppmana eder att genom denna rapport informera hela världens folk om de argentinska arbetarnas tragiska situation.

Buenos Aires 18 december 1950

Federalrådet i FOCN.

F R A N K R I K E

(IAA) Vår franska sektion utger en del industriella respektive yrkestidningar. Två av dem ligger framför oss, den ena Metallindustrifederationens bulletin för Parisregionen den andra ett stencilerat blad utgivet av CNT:s Undervisningsfederation, som samlat en del lärare från hela landet.

Den förstnämnda lilla publikationen som utkommer under namnet Action Directe och i föreliggande nummer kombinerats med metall-

federationens tidning CNT-Métallurgie, tar i sin ledare ställning mot regeringens och de reformistiska centralernas lönepolitik. Det sker under rubriken "Pulver i ögonen". I en annan artikel kritiseras begreppet "levnadsminimum", som spelar en stor roll i diskussionen om lönefrågan. I CNT-Metallurgie tar man ställning till frågan om produktivitetens höjande, som enligt artikelförfattaren endast kan lösas under en socialistisk produktionsordning.

CNT:s lärare formulerar i sitt flygblad korta, koncentrerade slagord i vilka man framlägger sin syn på saken när det gäller uppfostran och undervisning. Följande sammanfattande inledning kan återges:

1. Kärlek till frihoten
2. Sinne för solidaritet
3. Ansvarskänsla
4. En omfattande humanism

Vi måste utbilda fullödiga mänskliga varelser anpassade till samhället som de måste leva i. Detta sker bäst genom att utveckla individen både psykiskt, intellektuellt och moraliskt.

"Undervisningsväsendet måste bli en autonom (självstyrande) socialtjänst, d.v.s. det måste upphöra att vara statsinstitution. Dess direkta ledning måste överföras till sammansatta Råd som omfattar "teknikerna" (lärarna och läkarna) och som konsulterande del "konsumenterna" d.v.s. allmänheten.

Om undervisningsväsendets federalistiska förvaltning förklaras följande:

"Undervisningsväsendet skall förvaltas av kommunala råd som federeras regionalt och därutöver genom ett interregionalt råd. Det måste eftersträvas en harmonisk jämvikt mellan den allmänna kulturen och regionalkulturen - skydd för dialekter och regional litteratur. Individen måste vara förtrogen med sin egen miljö, d.v.s. den region där han lever."

+

H O L L A N D

(IAA) Nieuve Strijd, organ för oberoende kamporganisationen OVB i Holland publicerar efter organisationens kongress några betraktelser om rörelsens framtid och uppgifter under 1951. Tidningen skriver bland annat:

Vi kan inte skryta med miljoner medlemmar. Vi är endast en liten rörelse inom Nederländernas arbetarklass och vi söker alltid ernå kontakter med folk med samma mening som vi företräder. Men om man frågar om vi är fullständigt maktlösa så svarar vi likväl ett bestämt nej. Nej, vi är inte maktlösa så länge vi ännu har möjligheter att vända oss till massorna och visa arbetarna den rätta vägen ur kaos.

Angående våra uppgifter under 1951 anser vi att vi måste anlita oss av de organisatoriska möjligheter som vi utarbetat under de två och ett halvt år vår rörelse ägt bestånd. Dessa måste vi utnyttja för att genomföra den upplysningspropaganda som skall bli vår uppgift under innevarande år.

Inom vår organisation finns delade meningar i olika frågor. Men i en punkt - den viktigaste av alla under denna tid - intog kongressen en klar ställning och detta ger oss rätten och plikten att delge arbetarklassen de insikter vi kommit till och som vi utformat i vår kongressresolution om den internationella situationen.

Låt de andra med sina miljoner medlemmar jämra sig och förklara att de står maktlösa. Men låt oss själva tillvarata varje möjlighet som står till buds. Vi tänker inte jämra oss till döds.

+

NYTT FRIHETLIGT ARKIV

(IAA) Från Uruguay meddelas att man i Montevideo i samarbete mellan flera olika grupper upprättat ett Kontinentalt Frihetligt Arkiv.

Under november månad ägde ett sammanträde rum där delegerade för Argentinas Anarkistiska federation (FACA), för tidningarna OBRA, LA PROTESTA och andra argentinska grupper var representerade vid sidan av de uruguayska organisationerna för behandling av denna fråga. Arkivets administration kommer att ombesörjas av en kommitté som bildats av representanter för alla samarbetande kontinentala organisationer och som har sitt säte i Montevideo.

+

ETT NYTT SLAG MOT ORGANISATIONS- OCH STREJKRÄTTEN I ARGENTINA

(IAA) Ett nytt slag mot organisations- och strejkrätten har riktats mot de argentinska arbetarna. Detta i förbindelse med den

strejk som utbröt bland järnvägsmännen under januari månad. Diktatorn Perón ställde de strejkande järnvägsmännen under krigslagarna genom att mobilisera dem. Han hotade även med att insätta militärförband för att bryta strejken samt att alla strejkledare skulle avskedas, överlämnas till domstolarna och dömas enligt undantagslagarna för sabotage och brott mot statens säkerhet.

Genom dessa medel tvingades för tillfället de strejkande arbetarna att böja sig och återupptaga arbetet.

Det var detta terrorsystem som det "demokratiska" Förenta staterna nyss beviljade ett lån på 150 milj. dollars för att rädda Perón ur en svår ekonomisk situation.

+

Endast proletariatet får betala krigens kostnader

(IAA) "Combat Syndicaliste", Paris framhåller i sitt senaste nummer att proletariatet börjar begripa att detensamt får betala kostnaderna för alla krig. Människor tillhörande andra klasser kan även få vidkännas obehagligheter av krig, men ju högre de sitter i samhället ju mindre blir nackdelarna.

Krigshotet, och ännu mera det faktiska kriget, får alltid till följd en allmän kapplöpning uppåt beträffande varupriserna. Om sedan de som äger de reella tillgångarna i samhället betalar högre pris för varorna, liksom alla andra, så ser de samtidigt att de värden de förfogar över också stiger i pris. Men den arbetare som endast har tillgång till sin arbetskraft som alltid underbetalas - vad blir det i regel för honom?

Hotot om ett tredje världskrig tvingar i dag alla regeringar - även de som genom att missbruka ord kallar sig socialistiska - att avkräva folken ny pålagor för de ökade krigsrustningarna. Som direkt följd av detta förhållande skjuter varupriserna kraftigt i höjden.

+

DEBATT OM VÄRNPLIKT OCH ANTISTREJKLAGAR I AUSTRALIEN

(IAA) Till FREDOM, London skrives från Australien:

De viktigaste händelserna under den senaste tiden är Arbetarpartiets godkännande av antikommunistlagen och bordläggandet av

sitt ståndpunktstagande till den nationella tjänstelagen (Pojkvärnplikten).

Antikommunistlagen antogs även av senaten, men den möter opposition vid Högsta domstolen där dr. Evatt är en av dess huvudmotståndare. Visserligen är hans roll som frihetens och demokratins förkämpe en smula dubiös, eftersom det var han som 1947 drev igenom Försvarsskyddslagen, som i vissa fall var värre än antikommunistlagen.

Dr Evatts och arbetarpartiets ömkan för frihet tycks vara framsprungen mera av personliga motiv. De fruktar tydligen att de blir nästa offer, när man en gång hunnit klara av kommunisterna. Krigslagarna under första världskriget, och de förföljelser många då fick lida, har icke glömts av arbetarrörelsen. Man avskyr varje totalitär makt med undantag av - den egna. Den fackliga arbetarrörelsens passiva attityd med hänsyn till antikommunistlagen, är däremot mindre förståelig - men fackföreningsfol ket har litet att säga till om i dylika saker.

Angående mobiliseringen av pojkarna inväntar Arbetarpartiet i mars månad sin med treårsperioder återkommande kongress. Där kommer man att fatta beslut om den hållning som blir arbetarpartiets definitiva. Ställningstagandet till pojkmobiliseringen kommer att i första hand bero på den internationella situationen, men också på partiets chanser vid valen.

Det finns emellertid också en grupp inom arbetarrörelsen under ledning av E.J.Ward, vänsterflygelns representant i parlamentet, och Donald Cameron, vänsterrepresentant i senaten, som kommer att motsätta sig värnplikten så länge som detta går utan att bryta mot partilojaliteten. Dessa element är äkta antimilitarister. Till dem hör också Donald Grant, f.d. IWW-ledare och i dag senator.

Men eftersom arbetarna i allmänhet och framförallt den yngre generationen är vana vid krig, reglering, militarism o.s.v. så har den gamla parollen mot värnplikten knappast någon chans alls.

Faktiskt har de argument som labour hittills framfört mot värnplikten och soldatutbildningen snarare en nationalistisk tendens. De utgår icke från arbetarsynpunkter utan förklarar att Australien behöver all sin arbetskraft för att bygga upp sin industri och på så sätt bli en stark nation.

Kriget i Korea och framförallt den kinesiska interventionen har naturligtvis stärkt den militaristiska riktningen och försvagat oppositionen mot försvarsprojekten. Det finns emellertid ingen entusiasm för det koreanska kriget, ej heller någon opposition naturligtvis med undantag av kommunisterna och deras medlöpare i Australiens Fredsråd. Om ett tredje världskrig kommer, så kan jag inte tro, att det blir någon större opposition här i landet. Ryssland och dess satellitstaters aktioner har varit till stor fördel för reaktionens sak.

Så långt artikeln i Fredom. Sedermera telegraferas från Sidney, att den antikommunistiska fackliga landsorganisationen i Australien vid sitt årsmöte antagit en resolution mot varje form av värnplikt. Organisationen, som är den största i landet, uppmanar sina medlemmar och det australiska arbetarpartiet att "med alla krafter bekämpa regeringen Memphis och dess planer på värnplikt för australisk ungdom".

++++++++++++++++++++

++++

++++++++++++++++++++

ADRESSES:
Sekrétaire Général John Andersson, Box 415
STOCKHOLM 1, Suède

ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

Nummer 3. Stockholm den 5 mars 1951

DEN KOMMUNISTISKA RÖRELSENS UPPLÖSNINGSPROCESS

Den kommunistiska rörelsen har under senare tid skakats av hårda inre uppgörelser. Inte endast inom de länder där Sovjetunionen behärskar politiken utan också där de ännu inte fått ett sådant grepp om förhållandena.

I Italien råder fullt uppror bland den kommunistiska rörelsens medlemmar. Massor av medlemmar har redan lämnat det italienska kommunistpartiet och bildat oberoende organisationer. Många andra kommer av alla tecken att döma att följa utbrytarna i spåren. De har fått nog av den moskovitiska maktsjukan.

Utan tvivel var den kontrovers som uppstod mellan partiet och de båda kommunistiska ledamöterna av den italienska nationalförsamlingen den motor som bringade hela denna väldiga motrörelse i gång. Valdo Magnani och Aldo Cucchi är namnet på dessa, som inledde utträdenas period. Inom partiet vände de sig emot den allt mera skärpta disciplinen, påbjuden från Sovjetunionen och överförd av hemvändande italienska kommunister samt effektuerad av pertiet självt. På en av partiets konferenser under januari månad framhöll sålunda Magnani att han var ledsen över att den revolutionära andan och elånen försvinner hos många kamrater, som väntar på att den kommunistiska samhällsordningen skall förverkligas, utifrån. Han vände sig mot/ den bland kommunisterna omhuldade tanken att det måste vara Sovjetunionens arméer som skulle hjälpa dem till seger.

När partiledningen krävde avbön utträdde Magnani och Cucchi

ur partiet. De följdes snart av många andra.

Moskva har gett order om en utrensning av alla opålitliga element. Den italienske partiledaren Palmiro Togliatti, som en tid vistats i Moskva, har jämte partiets vise sekreterare, Pitro Secchia, skyndsamt återvänt till Italien för att söka rädda situationen.

Samma tendenser gör sig gällande i Västtyskland. Under ledning av Joseph Schappe, f.d. redaktör för den kommunistiska tidningen "Das Freie Volk", har ett nytt parti bildats under namn av "Oavhängiga arbetarpartiet". Ledningen och partiets medlemmar består i huvudsak av kommunister som brutit med Moskva. Partiet bildades på en konferens i början av februari och vid en presskonferens förklarades att den nya organisationen har lokalorganisationer i ett 50-tal städer och i ett 100-tal församlingar. Det förklarades vidare att konferensens delegerade "analyserat den västliga kapitalistvärlden och den östliga bolsjevikbyråkratin". Man kom, enligt ett officiellt meddelande, till slutsatsen att Sovjetsystemet var farligare för världen än den traditionella marxistiska fienden, kapitalismen, på grund av "Moskvas monopolistiska statsbyråkrati".

I Frankrike, Schweiz, Österrike, Skandinavien m.fl. länder framträder liknande upplösningstendenser. I Östtyskland, Bulgarien, Polen, Rumänien, Ungern och nu senast Tjekoslovakien pågår samma slags upplösningsprocess. Likvideringar och uteslutningar hör till ordningen för dagen, men oron fortsätter lika fullt och trycket från Moskva skärps.

Det skulle bli till en allmän avspänning och bringa världens folk i balans om denna bolsjevikiska upplösningsprocess fortskrider fram till total maktlöshet. Tyvärr är den ännu ej tillräckligt omfattande så att den avgörande kan inverka på det världspolitiska händelseförloppet, men den kan utvidga sig och därmed bli en källa till nytt hopp hos världens alla folk.

Kan något göras för att påskynda denna upplösning skall det utan tidsutdräkt och tvekan utföras. Att undergräva och förstöra det kommunistiska inflytandet, att avslöja och isolera de kommunistiska femtekolonnerna betyder i denna mening verkliga insatser för återställandet av arbetarklassens krafter för en social omdaning och de utgör också ett tillskott när det gäller att förhindra Moskvas planer på att erövra världen och införa sitt terrorsystem.

John Andersson

ENGLAND SKAKAS AN NYA STREJKER

(IAA) Under februari månad har England på nytt skakats av omfattande strejker. Det har varit aktioner från hamnarbetarna, järnvägsmän och andra arbetargrupper. Många av strejkerna har satts i gång mot de fackliga ledningarnas vilja och bestämda motstånd.

Hamnstrejkerna började i Liverpool, där cirka 10.000 hamnarbetare lade ner arbetet. Striden spred sig till Manchester och en del andra hamncentra. På andra håll vägrade hamnarbetarna arbeta övertid. Striderna gällde ökning av lönerna.

På några dagar spred sig strejkrörelsen till Londons hamn. Den började i tämligen blygsam omfattning, men antalet strejkande ökades snart, särskilt i samband med arrestering av sju strejkagitatorer. 8.000 dockarbetare i London lade ner arbetet som protest mot häktningarna och en mängd av dem demonstrerade utanför domstolslokalerna när de sålunda arresterades sak behandlades. En massa protestuttalanden inströmmade från fackföreningar landet runt som riktade sig mot polisens ingripande och mot de anhängiggjorda åtalen. De arresterade anklagades efter en gammal lagparagraf för konspiration mot riket.

De sju arresterade släpptes dock mot borgen. Målet mot dem uppsköts till 20 februari. I väntan därpå återupptog Londons dockarbetare arbetet.

När domstolen på nytt tog upp saken den 20 februari nedlade 11.000 dockarbetare i London arbetet och cirka 7.000 i andra hamnar. Det var sympatiaktioner för de arresterade.

Rättegången uppsköts dock till den 27 februari, vilken dag 7.500 dockarbetare nedlade arbetet som protest mot åtalet och på nytt demonstrerade man utanför domstolslokalen där massor av arbetare mötte upp. I skrivande stund är domslutet ännu ej klart.

En annan stor aktion för bättre löne- och arbetsvillkor igångsattes av järnvägsmännen. Aktionen började med lokala framstötar från arbetarnas sida. Dessa var som regel igångsatta mot de fackliga centralledningarnas vilja. Även dessa arbetare tog saken i egna händer.

Första stöten sattes in i Manchester där 3.000 man vid godsstationerna gick i strejk. Ett dygn senare följdes de av 11.000 banvakter och andra järnvägsmän. Ungefär samtidigt igångsatte tusentals järnvägare i Liverpool en s.k. "maskningsstrejk", d.v.s. de utförde

arbetet i lugnare tempo utan att förhasta sig. I Sheffild tillgreps en liknande taktik av 10.000 järnvägsmän.

Aktionerna spred sig allt mer. En mängd lokala strejker bröt ut här och var i landet, medan man på andra platser slog in på maskningstaktiken. Detta bringade de fackliga centralledningarna till en punkt då de måste hota med allmän arbetsnedläggelse vid järnvägarna varvid cirka en halv miljon arbetare skulle råka i strid. På så sätt skulle man lamslå hela det engelska järnvägsnätet om icke uppgörelse träffades.

Detta strejkhot satte fart på förhandlingarna och järnvägsstyrelsen gick slutligen med på en löneökning på sammanlagt 12 milj. pund. Det var närmare 5 milj. pund utöver den summa som föreslagits av den tillsatta medlingskommissionen.

Hade inte arbetarna gått till egna aktioner skulle säkerligen resultatet blivit sämre.

Bland andra fackliga aktioner under februari kan nämnas att i Manchesterområdet 70.000 varvs- och metallarbetare vägrat övertidsarbete och inställa allt ackordsarbete så vitt icke bättre löner beviljas. I Glasgow lade 3.500 man ner arbetet vid en flygmotorfabrik som protest mot att två arbetskamrater avskedats.

London den 1 mars 1951

Transport-Workers.

MOT PERÓNS FASCISTISKA DIKTATUR

En manande appell från IAA:s sektion i Argentina

(IAA) Federación Obrera Regional Argentina – FORA – den syndikalistiska internationalens sektion därstädes, för en svår kamp på grund av den fascistiska diktaturen. FORA:s lokaler är sedan länge stängda, dess press förbjuden, men verksamheten och kampen fortsätter. Nyss har FORA utsänt ett manifest till det argentinska folket, vilket här nedan skall återges.

Mot diktaturen – kamp för friheten!

Tiden är allvarlig och avgörande för landets proletariat. Folket lever insnärjt i statens raffinerade och farligt tillverkade nät. All fri utveckling offras för några föregivna ekonomiska förbättringar. Folket har trott sig kunna välja den minst ansträngande metoden

följt det minsta motståndets lag och avstått från varje egen aktion, som trots allt allena kan säkra dess frihet. Lögn och bedrägeri fann under sådana förhållanden vägen fri. Följden blev att arbetarorganisationerna förvandlades till det härskande partimaskineriets bihang. De kedjor det argentinska folket nu bär, blir allt tyngre var flyende dag; varje liten rest av frihet och oberoende hotas av kvävning om inte arbetarna äntligen beslutar sig för att bryta sina bojor. Ännu är det tid att förstå detta: Den som säljer sin frihet för att vinna bröd, förlorar både bröd och frihet.

De senaste arbetarkonflikterna här i landet visar klart att regeringens "sociala rättvisa" misslyckats, att staten inte kan fungera som garant för den sociala harmonin och som arbetarnas vän. I stället för mutor och lovord har regeringen numera övergått till skrämsel, terror och öppet förtryck. Arbetarmordet i Salta, sockerarbetarnas strejk i Norr, mordet på arbetaren Aguirre, polisens ingripanden för att lugna folket, den officiella presskampanjen och de officiella fackliga organisationernas - särskilt CGT:s strejkbrytartaktik under typograf-, bank-, sjöfolks- och järnvägsstrejkerna - allt detta visar klart den socialreaktionära attityden hos en regering som högtidligt förklarar sig vara en "arbetarregering".

Under järnvägsstrejken övergav vår "starka" regering allt sken av s.k. arbetarvänlighet och visade sitt innersta väsen. Det var inte nog med att förklara strejken "illegal", att massavskeda arbetare, att stänga alla organisationslokaler och häkta massor av strejkande, utan man tillgrep också den militära mobiliseringen för att bryta ner arbetarnas motstånd. Och just nu pågår mot några hundra järnvägsmän en process på grund av illegal organisation, arbetsförsummelse och anslag mot statens säkerhet. Även arbetare tillhörande andra fackliga grupper och enskilda personer ehuru icke strejkdeltagare, är medanklagade. Det rör sig om en omfattande plan för att sätta skräck i allmänheten. Man säger sig ha upptäckt "en antinationell sammansvärgning" och vill nu definitivt göra ett försök att kväva järnvägsmännens missbelåtenhet med de låga lönerna och samtidigt ta ifrån dem församlingsrätten och rätten att fritt få välja kommittéer.

Reaktionens framsteg skulle icke ha varit möjlig om inte CGT stått disponibel som instrument och lydigt verktyg och om icke de ojäm-

förligt flesta arbetarna varit så bekväma, likgiltiga och fega. Så ofta som det förekom angrepp på arbetarorganisationer eller attentat mot församlings- och yttrandefriheten har arbetarna, i stället för att ta upp försvaret av den hotade friheten, stuckit huvudet i busken och som enfaldiga harar vägrat att se faran. Rena strutsmetoden.

Denna falska och självmördande metod har lett till försvagandet av arbetarrörelsens positioner här i landet. Brist på effektiv solidaritet arbetare emellan, var den bästa bundsförvant regeringen kunde få när den satte in sin attack mot friheten.

Stängningen av alla FORA:s och många andra fria arbetarorganisationers lokaler, och t.o.m. regeringsingripandena mot en del grupper inom CGT - har inte alls framkallat den våg av förtrytelse som kunde ha blivit den motor som satt stopp för reaktionens brottsliga framfart. Man betraktade i stället allt detta som vanliga små polisfrågor utan betydelse. Folk ville helt enkelt inte förstå att friheten är en och odelbar.

Alla fri- och rättigheter har nu avskaffats i Argentina. Förenings- och strejkrätten, yttrande-, mötes- och pressfriheten - alla klara och oberoende röster har strypts. Student- och lärarorganisationernas, de fria kulturföreningarnas och den oppositionella pressens stämma har tystats, fått munlås utan hänsyn till deras speciella sociala inriktning. Denna nationella tragedi, som innebär frihetens och människovärdets förintande, har kulminerat i kampen om tidningen La Prensa, vars politiska ställningstagande är motsatt vår egen. Eftersom vi är anhängare av den fullständiga friheten, som vi anser vara människans högsta andliga värde och utan vilken hon skulle degenerera och upphöra att utveckla sig framåt - så kan vi icke avstå ifrån att förklara oss solidariska när den höga principen trampas ner av någon institution eller människogrupp vare det vem som helst.

FORA, det argentinska proletariatets moderorganisation, fri från alla partipolitiska band och förpliktelser och helt oberoende på grund av sina antipolitiska och antistatliga idéer, höjer därför sin fasta och klara röst, som bottnar i ett fritt och kompromisslöst socialt samvete som inte har något med partipolitiska kotterier att göra, förklarande för proletariatet och alla fria människor i Argentina, att vi endast i Friheten och genom Friheten kan leva ett människovärdigt

liv. Låt oss alltså erövra Friheten.'

För föreningsfriheten, strejkfriheten, yttrandefriheten, pressfriheten och mötesfriheten.'

Buenos Aires den 15 februari 1951

FORA:s FEDERALRÅD

ENDAGSSTREJKER I AUSTRALIEN

(IAA) En ny form av strejker har tillämpats i Australien under senare tid: Endagsstrejken. Arbetarna strejkar en dag i veckan för att därmed öva påtryckning på arbetsgivarna för att genomdriva lönekrav. När regeringen nyligen genomförde en lag som förbjöd dessa endagsstrejker, svarade arbetarna med nya sådana.

Bland de stridande grupperna kan nämnas 17.000 gruvarbetare. Regeringen anklagade de stridande för att vara kommunister. Gruvarbetarnas ledare bestred promt påståendet och förklarade att tvisten däremot gäller enbart lönerna.

En annan grupp var hamnarbetarna, som beslöt sig för att inte arbeta på lördagar och endast arbeta två skift i stället för tre, de övriga dagarna. Även detta som ett led i kampen för bättre löne- och arbetsförhållanden.

+

HAMNARBETARNA I NYA ZEELAND TROTSAR REGERINGEN

(IAA) Under förra månaden nedlades allt arbete i samtliga hamnar i Nya Zeeland, för att med strejkens hjälp söka genomföra sina lönekrav. Regeringen gav vid strejkens utbrott arbetarna ett ultimatum att återuppta arbetet, men arbetarna vägrade. Regeringens nästa steg var att genomföra undantagstillstånd - men strejken fortsatte. Undantagstillståndet och utkommenderande av soldater som strejkbrytare utlöste en rad sympatistrider för hamnarbetarna. Cirka 1.000 elektriker nedlade arbetet som protest och gruvarbetare, järnvägsmän, slakteriarbetare och andra följde deras föredöme.

Striden pågår ännu i skrivande stund.

+

GRUV- OCH METALLARBETARSTREJKEN I BELGIEN

(IAA) 70.000 gruvarbetare i Belgien strejkade en vecka förra månaden för att öva påtryckning till förmån för sina lönekrav. De strejkade

trots att deras organisationsledning var motståndare till strejken.

Metallarbetarna hotade även vid månadsskiftet med total arbetsnedläggelse över hela landet ifall de framställda lönekraven icke beviljades.

+

ÅTER FRÅN FÄNGELSET

(IAA) Efter 41 månaders fängelsetid har i Uruguay frigivits de tre sista av de män som dömts i samband med en process mot en grupp varvsarbetare i Montevideo, en process som på sin tid väckte stort uppseende både i Uruguay och Argentina.

Processen mot den varvsarbetargrupp dessa tre frisläppta män tillhört, hade sin upprinnelse i strejken hos firman Metalúrgica y Diques Flotantes, vilken strejk pågått i nära sju månader när strejkbrytaren Olivera Castro i juni 1947 sårades av flera skott. De fem attentatsmännen dömdes till varierande straff. Även en anhållen som förnekade varje delaktighet i händelserna, dömdes till fängelse. Processen föregicks av skandalösa intermezzon vid undersökningarna. Polisen torterade de anklagade för att med barbariska metoder framtvinga bekännelser för brott som de anhållna icke begått.

Processen uppfattades närmast som ett försök att slå ner den oberoende varvsarbetarefederationen i Montevideo, vilken visar starka syndikalistiska drag. Den samarbetar med en oberoende varvsarbetarefederation av samma typ i grannlandet Argentina, vilken emellertid numer är upplöst och sönderslagen av myndigheterna. Argentinarna genomförde en omfattande solidaritetsaktion för sina dömda kamrater i Uruguay. Denna gest av internationell solidaritet var en av orsakerna till att de argentinska myndigheterna satte i gång sina förföljelser mot dem.

+

SVÄLTENS OCH FÖRTRYCKETS SPANIEN

(IAA) Tidningen L' Observateur, Paris, lämnar i ett av sina senaste nummer följande bild över förhållandena i Spanien:

- Sedan 1936 har levnadsomkostnaderna i Spanien stigit till det tiodubbla. En lag som antagits under Republikens tid, år 1935, fastställde minimidaglönen till 7.75 pesetas. I enlighet med den i dag gällande lagstiftningen är den uppe i 15 till 20 pesetas, varierande efter de tre zoner landet indelats i. Faktum är således i dag att ett

stort antal spanjorer svälter, framförallt i södra delen av landet. Egentligen kan man inte ens tala om svält utan närmare om permanent undernäring.

Vad gör nu myndigheterna för att förbättra folkets situation? Sammanfattningsvis kan man säga: mycket lite. Regeringens politik består i att begränsa arbetaravskedanden och att pålägga företagarna vissa sociala föreskrifter. Men den dominerande sociala institutionen i Spanien är välgörenheten, statens, kyrkans och den privata.

De spanjorer som inte vill svälta ihjäl måste dock hjälpa sig själva. Många familjefäder har två och tre olika anställningar. Även kvinnorna och barnen måste arbeta för att hjälpa till att hålla livhanken uppe.

På landet har den gamla socialordningen inte rubbats på något sätt. Där storgodsen finns härskar ännu rena feodalismen. I andra trakter, där jorden är bättre fördelad, råder också många sociala missförhållanden.

Finans-, handels- och industrikretsarna kan i dag delas upp på två grupper: den gamla och den nya borgeoisin. Skiljelinjen utgörs av den falangistiska regimen. 1939 låg kapitalets och produktionslivets centra i Barcelona, Madrid, Bilbao och Valencia, som också var regeringens stödjepelare. Efteråt uppstod däremot en ny borgarklass som anpassade sig efter francoregimens riktlinjer. Denna klass rekryterades främst i mindre städer och byar, men lyckades ändå bemäktiga sig de stora bankerna, fick kontrakt av staten samt övertog kontrollen av svarta börsen. Den nyaste företeelsen är bildandet av en tredje grupp inom borgarklassen: det är de personer som leder de rent statliga företagen vars antal under de sista åren stigit kraftigt i takt med den allmänna administrativa tillväxten.

+

Tidskriften Look i Newyork publicerade i ett av sina senaste nummer ett sexsidigt reportage från Spanien med bilder som återspeglade spanska folkets sociala elände. Bl.a. skriver tidskriften:

28 miljoner människor lever i en atmosfär av svält, kyla och sjukdomar, vegeterar utan frihet och utan hopp, isolerade under de hårda och karga förhållandena i Europas sydvästliga hörn. Spanjorerna har alltid känt fattigdom och tyranni. Men efter 12 år under franco-

väldet, har deras elände antagit förtvivlade former.

Efter fyra års isolering genom den fria världens åtgärder, har det fascistiska Spanien i dag lyckats dra fördel ur "Det kalla kriget". FN har hävt sin diplomatiska bojkott och USA kommer att låna Spanien 62.5 milj. dollars. Men om våra dollar kommer att hjälpa folket eller inte - det är en annan fråga.

En miljon människor dog under inbördeskriget. En halv miljon befinner sig i exilen. Ungefär en miljon som kämpat för den regim som förlorat, lever praktiskt taget som fångar i s.k. övervakad frihet, berövade sina anställningar, sina ägodelar och sin rörelsefrihet. Fortfarande är Francos Spanien en kyrkogård, ett sjukhus, ett fängelse. Ingen frihet tolereras. Det finns varken press-, förenings- eller religionsfrihet. Lagarna dekreteras, de antas inte av något parlament. Det är våldet som regerar.

Kommen till makten tack vare Hitlers och Mussolinis kanoner, flygplan och "frivilliga", finner Franco i dag stöd hos armén, några mäktiga affärsmän, storgodsägarna och kyrkan. Största delen av de offentliga inkomsterna utges för att hålla honom kvar vid makten, medan hans anhängare förklarar att det enda alternativet till regimen är kommunismen.

Levnadsomkostnaderna har ökat dubbelt så mycket som lönerna. Undernäring och tbc härjar i Spanien. Regimens huvudintresse just nu är att de amerikanska dollarinjektionerna inte skall hamna hos dem som verkligen är i behov av hjälp, utan hos dem som har makten.

+

FACKLIGT DELTAGANDE I KRIGSAPPARATEN

(IAA) På sin tid meddelades från Förenta staterna att Walter Reuther, ordföranden i Automobil Workers och AFL:s ordförande William Green, är bland arbetarrepresentanterna i en nyuppsatt kommitté som skall tjäna som rådgivande organ till de myndigheter som är ansvariga för försvarsproduktionen. Andra medlemmar var CIO-sekreteraren James B. Carey och Dan Tracy i Electrical Workers.

Att insätta representanter från de fackliga organisationerna i detta statens krigsorgan är kompromitterande för den fackliga rörelsen. Protester höjdes även från arbetarnas sida mot denna representation.

Nu har emellertid de fackliga organisationerna dragit sina representanter tillbaka. Som motivering därtill anges dels de nuvarande bestämmelserna om lönestopp, men dels också att det hänger samman med arbetarpartens missnöje med att endast storkapitalet fått hand om de ledande posterna inom regeringens mobiliseringsorgan.

+

EN KOMMITTÉ FÖR INDUSTRIELL RÄTT

(IAA) Från London rapporteras till IAA:s sekretariat att i samband med de senaste hamnarbetarstriderna i England, har bildats en kommitté för "Industriell rätt". Denna kommittés främsta uppgift är att bekämpa lagens bestämmelse nr. 1305, en kvarleva från krigstiden, vilken bestämmelse ger myndigheterna möjligheter att ingripa mot strejker och bestraffa dess deltagare.

Kommitténs ordförande är Tom Brown och organisatör Frank Rove, både medlemmar av den Syndikalistiska Arbetarfederationen i England. Andra kommittéledamöter tillhör Common Wealth Partiet, det Oberoende Socialistpartiet, hamnarbetareorganisationer samt även enskilda medlemmar av Labour Party. Meningen är att utöka kommittén med ytterligare delegerade från industrigrupperna.

++++++++++++++++++++++++

ADRESSES:
Sekrétaire Général John Andersson, Box 415
STOCKHOLM 1, Suède

ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

Nummer 4 Stockholm den 1 april 1951

EN NY SOCIALDEMOKRATISK INTERNATIONAL

(IAA) Den socialdemokratiska international som var i verksamhet under tiden mellan de två stora världskrigen remlade sönder i ock med att krigets åskor började dåna 1939. Den var således icke i verksamhet under det senaste krigets hårda år. Ej heller blev den reorganiserad när kriget avslutades i Europa. Internationella konferenser hölls visserligen, men någon fast internationell sammanslutning byggdes inte upp. Socialdemokraterna var för starkt engagerade i sina respektive länders nationella politik; de fick således ingen tid över för gemensam internationell organisation och samverkan.

Så småningom framväxte emellertid en "Kommitté för internationella socialistiska konferenser" – Comisco – vilken hade till uppgift att vara någon slags informationsbyrå för de olika ländernas socialdemokratiska partier.

"Comisco" hade till i början av mars sammankallat en internationell konferens i London. På denna konferens deltog representanter från 18 socialdemokratiska partier från olika länder, men det beräknas att det dessutom var ytterligare 15 partier som stod bakom konferensen ehuru de ej hade varit i tillfälle att sända representanter. På förslag av belgiern Victor Larock beslöt konferensen erhälligt, att återupprätta den socialistiska internationalen. Det beslöts även att en ny konferens skall hållas i Frankfurt am Main med början den 5 juli i år.

Något annat än en informationsbyrå blir säkerligen ej heller denna international. Den kommer icke att gå i spetsen för arbetarklassens internationella kamp för frihet och socialism. En hel del av de partier som är anslutna till denna international, behärskar helt eller delvis regeringsmakten inom sina respektive länder.

Det är således i viss utsträckning rena regeringspartier som skall upprätthålla den nybildade internationalen, vilket helt naturligt kommer att prägla denna internationals arbete och verksamhet.

Det är en international som säger ja till nationalismen med dess statssystem; den bygger på militarismen och dess våldssystem och den kommer säkerligen att såväl nationellt som internationellt resa motstånd mot arbetarnas socialistiska frihetskamp. Inom de länder där den nya internationalens partier innehar regeringsmakten, ger dessa klara belägg därför.

Arbetarklassens internationella organisationssträvanden måste vara oberoende statspolitiken. Ej ett med densamma, utan den egna kampen, de egna socialistiska ansträngningarna måste utgöra den grundval som skall ge prägel och innehåll åt arbetarklassens internationalism.

John Andersson

FREDSSTRÄVANDENA SABOTERAS

(IAA) Hur farligt det är att lägga frågan om krig och fred i yrkesmilitärernas händer bevisas åter av den fribrytarpolitik de förenade nationernas överbefälhavare i Korea, MacArthur bedriver. Inte nog med att generalen samarbetar och solidariserar sig med en mängd reaktionära element i Fjärran östern - vilket i och för sig är ägnat att underlätta bolsjevikernas grepp över de asiatiska folken - utan han saboterar även de fredssträvanden som görs för att få ett slut på Koreakriget.

Så var förhållandet nu senast då han i en frontdeklaration hotade fortsätta kriget in på kinesiskt område. Han gjorde detta uttalande samtidigt som det från FN:s sida förbereddes en nytt fredsinitiativ.

Det amerikanska utrikesdepartementet har visserligen underkänt MacArthurs deklaration och av försvarsstaben krävt att åtgärder skall vidtagas för att dylika deklarationer i fortsättningen ska förhindras, men frågan är om detta är nog i dagens situation. Med kännedom om MacArthurs reaktionära och militaristiska sinnelag torde det bli nödvändigt att den talföre generalen fick en blygsammare syssel sättning. Att ha honom kvar på en sådan post har sina stora risker. Resultatet kan bli att alla fredsförsök förhindras och saboteras. Kriget kan i stället för att avslutas bli utvidgat till större omfattning. Bolsjevikernas krigspolitik har en god hjälpare i MacArthur.

+

OMKRING STRIDERNA I BARCELONA

(IAA) Arbetaraktionerna i Barcelona, först i förening med striderna för att nedpressa spårvagnsavgifterna och sedan genom den mäktiga, spontana generalstrejken som omfattade cirka 300.000 strejkande, har förvånat en hel värld. Genom sin aktion har de spanska arbetarna visat världen att Francos fascistiska diktaturvälde inte förmått krossa motståndsviljan hos detta folk. Det är en hjältemodig manifestation folket i Barcelona gett uttryck åt och med säkerhet kommer de att fortsätta därmed. De övriga ländernas fria människor har skyldighet att bistå dem med kraftigt stöd.

är lögn. Bolsjevikerna har inte det minsta att göra med händelserna i Barcelona. Det var det katalonska folket som spontant genomförde en medborgerlig aktion mot dyrtiden, mot den administrativa korumptionen och mot regimens oduglighet. Francos regering medger sitt misslyckande. Vet vad detta betyder? Detta är början till vår seger, detta är befrielsens gryning. Gör din anda beredd på kommande dagar, fyll ditt hjärta med glädje.
Vi är i kontakt med Barcelona. Vi upprätthåller aktiva förbindelser med det katalonska folket. Vi har meddelat katalanerna att baskerna står solidariskt vid deras sida.
Den 1 maj 1947 reste baskiska folket sin röst för att protestera mot francoregimens förtryck. I dag bringar det katalonska folket sin frihetsvilja till uttryck som vi gjorde då. Låt oss visa dem att vi är vid deras sida.

Så utkämpar det spanska folket sin hårda strid. All världens folk med god vilja måste stödja det i dessa tider.

+

DEN ENGELSKA ANTISTREJKLAGEN

(IAA) De engelska syndikalisternas tidning DIRECT ACTION, London, behandlar i sitt aprilnummer den engelska antistrejklagen som är mest känd under namnet: Förordning nr. 1305, en förordning som arbetarregeringen i England tillämpat flera gånger.

Enligt denna lag kan vederbörande minister hänskjuta till domstol vissa till honom inrapporterade konflikter för vidtagande av straffåtgärder. Tidningen fastslår därför, att förordningen nr 1305 är en antistrejklag.

Tidningen FREEDOM, London, behandlar samma förordning i sitt senaste nummer där tidningen bland annat framhåller att på Trade Unionskongressen under september månad röstade representanter för två och en halv miljon medlemmar för en motion, som krävde upphävande av förordning nr 1305, enligt vilken det är förbjudet att strejka utan 21 dagars varseltid och som gör skiljedomsförfarandet obligatoriskt.

Men hittills har Trade Unions ännu icke protesterat i de två fall då förordningen av regeringen tillämpats för att förfölja inofficiella strejker.

Man förklarar att arbetsminister Bevan "inte tycker om" förordningen ifråga och är anhängare av att densamma slopas, så att Trade Unions själva kan utöva sin "moraliska auktoritet" över alla strejkande. Kanske Mr Bevan inte tycker om förordningen, men det tycks vara så att han inte har någonting emot att tillämpa den...

Bevan anses vara regeringens "eldsjäl". Många arbetare såg upp till honom såsom en ledare i kampen mot arbetsköparna. Men det finns ingenting som så effektivt kan avkyla en eldsjäl som en taburett i regeringen. Man behöver inte hysa några illusioner om den saken, ty om situationen kräver det, så kommer också Bevan att inkalla trupper för att bryta strejkrörelser. Precis som George Isaacs gjort, och att han kommer att tillämpa arbetarfientliga lagar precis som Bevin på samma ställe gjort under kriget.

+

I T A L I E N

(IAA) Unione Sindacale Italiana; den italienska IAA-sektionens Nationalkommitté hade sammanträde i Sestri Ponente den 18 och 19 mars. På dagordningen stod rapporter om den centrala och den lokala verksamheten, ställningstagandet till den nationella och internationella situationen samt till IAA:s kommande kongress.

+

ETT FÖRSVAR FÖR U S I

(IAA) Den italienska anarkistiska tidningen il cavatore, som utkommer i Carrara, tar i sitt senaste nummer ställning mot en kommunistisk publikation som talat om "USI:s anarkistiska ledare". Anarkisterna, skriver tidningen, är inga anhängare av ledarprincipen, de bildar inget parti. För övrigt är det icke anarkisterna som upporganiserat USI utan den bildades för länge sedan, närmare bestämt 1912 och den upplöstes med våld av fascismen så snart den kom till makten. För övrigt har också alla framstående ledare i Italiens kommunistiska parti - De Vittorio, Bacelli, senatorn Negro m.fl. på sin tid varit militanter i USI där de sålunda gjort sina fackliga lärospån. Men det var en facklig rörelse som representerade den verkliga arbetarenheten, oberoende av alla politiska partier och regeringar.

Den sektion av USI som nu bildats här i Carrara har tagit som sin uppgift att återskänka de apuanska arbetarna denna enhet och därmed har den ställt sig i spetsen för den italienska arbetarrörelsen.

Vi vill att arbetarorganisationen ledes av arbetarna själva att arbetarkontrakt diskuteras av de intresserade arbetarna och inte av ledarna. Vår USI har företagit sig den hårda uppgiften att genomföra den verkliga arbetarenheten; den vill skilja partipolitiken, alla partiers politik, från arbetarnas klassrörelse.

Samma tidning innehåller en artikel av Alfonso Failla under rubriken "Nödvändighet av en enhetlig arbetar-kamporganisation", som kritiserar den av partipolitiken influerade italienska fackföreningsrörelsen och även kommer in på frågan om Unione Sindacale Italiana - USI.

En grupp unga arbetare, heter det i artikeln, som är anhängare av den revolutionära syndikalismen, har företagit sig att genomföra arbetarenheten inom ramen av en kamporganisation av samma typ som den gamla USI, som levererat så många ärorika strider före fascismens maktövertagande.

Denna organisation hade i Italien förverkligat den gamla maximen: Arbetarnas befrielse kan endast vara arbetarnas eget verk.

Vidare heter det i den citerade artikeln, att man säkert inte får göra sig för många illusioner om en ny USI:s omedelbara utsikter, men att bildandet av en organisation som USI i princip motsvarar arbetarkampens objketiva nödvändighet just nu, även om man än så länge måste räkna med brist på förståelse hos de partipolitiskt inflerade massorna. Så slutar artikeln med att påpeka att den omständigheten att den frihetliga ungdomen ämnar återupprätta USI:s traditioner och höja dess fana högt förtjänar uppmärksamhet av alla ärliga anarkistiska kamrater. Deras tanke på en konkret och enhetlig arbetarorganisation måste med allvar iaktagas utan några negativa fördomar.

+

KAMPANJEN MOT SPANIENS INTAGANDE I FN

(IAA) I enlighet med det av FN:s generalförsamling fattade beslutet får Francospanien numera deltaga i FN:s s.k. "icke-politiska" insitutioner, t.ex. dess kulturella avdelning som är känd under namnet UNESCO.

Den spanska exilpressen redogör regelbundet för den kampanj, som fortfarande förs i olika länder mot FN:s beslut. Således meddelar den syndikalistiska "CNT", att "Franska Ligan för Undervisning" i Frankrike startat en omfattande möteskampanj mot samarbetet med Francospanien inom UNESCOS ram. En framstående representant för denna förening, Guy Moncorgé, talar just nu på möten över ämnet "Det spanska universitetet och UNESCOS principer". Talaren hävdade att det verkliga spanska universitetet befinner sig i exilen och att Francos universitet är grundat på principer som står i motsättning till UNESCOs.

FRANCO-DOM MOT SPANSKA FÅNGVAKTARE

(IAA) Från Madrid meddelas att det inför en specialdomstol stått två fångvaktare till svars och som dömdes till 12 respektive 6 års fängelse för att i två olika fängelser (Ocana och Yeserías) ha verkat såsom förbindelsemän mellan anarkistiska fångar och yttervärlden.

+

FRANSK VÄGRAN ATT UTLÄMNA SPANSK SYNDIKALIST TILL FRANCO

(IAA) En domstol i Toulouse fällde för några veckor sedan ett utslag som är av största betydelse för francomotståndarnas asylrätt i Frankrike.

De spanska myndigheterna hade begärt utlämnandet av en spansk flykting, som av dem anklagades för kriminella dåd. Det rör sig om syndikalisten Marcelino Masana, som under många år spelat en framträdande roll i den underjordiska motståndsrörelsen vid Övre Llobregat i norra Katalonien och som senare tvungits att ta sin tillflykt till Frankrike.

De spanska myndigheterna anklagade Masana för att under oktober 1949 i närheten av Vich ha dödat en präst. Ett år senare dömdes han i sin frånvaro till döden för detta brott. Anklagelsen mot honom var dock enligt de franska domarna ohållbar. Den var inte grundad på fakta. Masana, som suttit anhållen i väntan på Toulouse-domstolens utslag, försattes på fri fot.

+

REAKTIONEN PÅ FRAMMARSCH

(IAA) I Australien har genomförts en lag som kriminaliserar strejker och ger regeringen fullmakt att ingripa mot sådana i de fall regeringen anser detta nödvändigt.

Hamnarbetarnas förbund i Nya Zeeland har upplösts av regeringen därstädes. Myndigheterna har dessutom beslagtagit alla handlingar i förbundets lokaler. Aktionen genomfördes 24 timmar efter det arbetsminister Sullivan hade gett order om att förbundet skulle upplösas.

Våldsdåd mot arbetarnas organisations- och strejkrätt i två länder, som säger sig föra demokratisk politik och tala för demokratins utbredning.

+

EN NY TIDSKRIFT

(IAA) Under titeln CENIT föreligger redan tre nummer av en spansk tidskrift som i Frankrike utkommer under A. Garcías redaktion. (Adress: 24, rue Ste - Marthe, Paris X).

Den 32 sidor stora publikationen har som fasta medarbetare José García, A. Comfort, Eugen Relgis, Alaiz, Alberto Carsi m.fl. Redaktionen återger också intressanta arbeten som utkommit i andra publikationer, så t.ex. som första artikel i nr 1, en uppsats av Bertrand Russell. El Campesinos Rysslandsbok recenseras liksom den nya Krapotkinbiografin av Woodcoock-Avakumovic m.m. Priset på häftet är 70 franska franc.

+

ANARKISTISKT ARKIV

(IAA) Det nya anarkistiska arkivet i Uruguay, Biblioteca-Archivo Internacional Anarquista (BAIA), vars bildande redan omnämnts i denna bulletin, har numera börjat sin verksamhet. Den har satt sig som upp-

gift att samla allt anarkistiskt och syndikalistiskt material och ber om sådant från alla länder. Till arkivarie har utsetts Eugen Rolgis, den kände rumänske författaren och anarkisten som flytt från sitt hemland. BAIA ber att man om möjligt söker ordna försändelser i smärre paket som når säkrare fram till bestämmelseorten. Alla försändelser kan adresseras till följande: Casilla de Correo 314
MONTEVIDEO/ Uruguay.

+

KAMPEN I ARGENTINA

(IAA) Under rubriken "Skeppsbyggarefederationen i Argentina uppstår" skriver tidningen PROA i Montevideo, Uruguay, bland annat följande:

Varvsarbetarna i Argentina bevisar ånyo att arbetarrörelsen är oförstörbar. De börjar inte bara reorganisera sin organisation trots att den nyss slagits sönder av perónfascisterna, utan de tar t.o.m. upp kampen mot den regeringstrogna fackföreningscentralen CGT och besegrar densamma.

Trots att deras lokaler stängts av polisen och trots alla andra åtgärder som peróndiktaturen vidtagit mot dem har nu federationens skeppstimmermän krävt och även uppnått en löneförhöjning och dessutom förmått företagarna erkänna deras arbetsbörs.

Skeppstimmermännen i Ribera strejkade också och riktade sig därvid mot båtar på vilka "gulingar" tillhörande CGT varit anställda. De uppnådde icke blott att dessa förrädare avskedades utan som sagt också ett erkännande för sin arbetsbörs. Detta innebär att CGT-isterna inte får överta deras arbetsplatser och att CGT:s delegater icke får beträda de arbetsplatser där varvsarbetarefederationens timmermän är sysselsatta.

Även federationens grovarbetare samlar sig igen och pannarbetarna håller obrottsligt ihop och tillåter inte att några förrädare jobbar vid deras sida.

Verkstadsarbetarna vänder sig emot sin egen kommitté, som vill skilja dem från federationen. De insamlar sina kontingenter och betalar dem direkt till den gamla varvsarbetarefederationens federalråd. De börjar också organisera möten inom verkstäderna.

Allt detta sker naturligtvis under illegala former, utan att man har någon lokal där möten kan hållas, utan att man kan meddela någonting i pressen etc. Men ändå blir det möten, man formulerar krav, man avvisar "gulingar" tillhörande CGT. Man har även valt ett nytt federalråd och utger numera en illegal tidning, en upplaga av den gamla tidningen El Constructor Naval (Skeppsbyggaren).

Man känner också djup tillfredsställelse över att den Interamerikanska Arbetarkonfederationen på sin kongress i Mexiko utvisat de argentinska CGT-representanterna. Kongressens beslut stöddo sig direkt på den argentinska varvsarbetarefederationens rapport, vilken även återgivits i IAA:s Presstjänst i ett föregående nummer.

++++++++++++++
++++++++++++++
++++++++++++++